

Publicerad 2010-11-20 11:41 av thyra

Förlovningen.

Hon tittade ner på guldringen på sitt finger. Vred den några varv och mindes när hon fått den. Hon mindes hur ljuvligt kärleken pirrade inom när hon tänkte på och var med honom. Många lördagskvällar hade de träffats på dansen i Folkets Hus och för varje gång kändes kärleken och glädjen djupare.

Denna speciella kvällen mindes hon, den var stjärnklar och frostkall. De skulle mötas i församlingshemmet där byaföreningen höll auktion. Där fanns allt från stort till smått som bybefolkningen skänkt.

Byaföreningen bjöd på kaffe och bulle och när hon anlände var han redan där. Han hade tagit en plats till henne bredvid sig och när hon satt sig ner hade han tagit hennes hand som doldes under den vita duken som låg på bordet. Hon blygdes lite men var underbart glad.

Han berättade att han hade tittat på de olika sakerna som skulle auktioneras ut. En sak visste han att han skulle bjuda på till en viss summa. En hög summa för den saken ville han verkligen ha, sa han.

Auktionen förflöpte utan att summorna blev skyhöga så auktionsutroparen gav glada tillrop och leenden. Efter ett tag blev hon tvungen att gå till damrummet, och när hon kom ut därifrån, stod han och väntade på henne. Han hade ett underfundigt smil på läpparna och ögonen lyste av kärlek.

Kom vi går ut och får lite luft , sa han.

Han tog henne i handen och hon följde villigt med. De satte sig på en bänk som stod vid väggen utanför. Hon frös genast men han lade ena armen om henne och med andra handen tog han fram en ask ur innerfickan. Han öppnade asken och sträckte fram den till henne. Hon tittade på den gnistrande ringen och han tog ur den ur asken och satte den på hennes finger. En tacksam suck hördes från honom när ringen passade henne. De kysstes under stjärnorna och lovade varann trohet genom livet.

Nu missar vi kanske det du ville bjuda på där inne, sa hon huttrande.

Han skrattade och sa: Det var ringen där som jag ville ha och jag bjöd högst på en gång, så jag fick den direkt.

Du är en spjuver du min älskling, sa hon, och så skrattade de hjärtligt.

Hon mindes det som om det vore igår. Deras liv hade varit underbart. Alls inte konfliktlöst, men alla konflikter hade givit dem båda nya erfarenheter i hur de skulle kunna respektera varandra, och ge varandra utrymme till egen tid.

Han hade varit död i ett år nu och hon längtade oerhört mycket efter honom. Hon visste att de snart skulle

förenas igen och det gav henne kraft att stanna kvar, tills det blev hennes tur att få lämna livet.

(c) tk.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren thyra med Poeter.se id #7879 innehar upphovsrätten